

Dowody wskazujące na istnienie reinkarnacji

Ian Stevenson (ur. 31 X 1918 w Montrealu, Kanada; zm. 8 II 2007 w Charlottesville, Virginia USA) był kanadyjskim psychiatrą i zajmował się badaniami nad reinkarnacją.

Badania rozpoczął w 1953 r. a już od roku 1964 poświęcił się wyłącznie badaniu reinkarnacji.

Międzynarodowe uznanie uzyskał dzięki publikacjom swoich badań nad dziećmi, które przypominały sobie poprzednie wcielenia.

Z fenomenalną zgodnością zbadał związek pomiędzy cielesnymi znamionami występującymi u tych dzieci a ich egzystencją w rodzinach, o których te dzieci opowiadały. Opublikował wiele książek na temat swoich badań, z których kilka zostało przetłumaczonych na niemiecki: Reinkarnacja w Europie, Dowody na reinkarnację, Dowody na reinkarnację – bliźny i przyrodzone znamiona udowadniają powtarzające się życie ludzkie na Ziemi, Reinkarnacja: człowiek w obliczu śmierci i ponownych narodzin.

Prof. Ian Stevenson sprawdził skrupulatnie te przypadki, które zostały przedstawione w jego publikacjach. Pojechał na miejsce zdarzeń i przeprowadził dokładne dochodzenie wśród ludzi, którzy mieli z tym związek. Dobrze udokumentowany został następujący przypadek z Libanu.

Podczas badań w 1962 r. w Brazylii prof. Stevenson poznał pewnego Libańczyka. Człowiek ten pracował jako tłumacz i był zainteresowany badaniami Stevensona. Opowiadał o wielu przypadkach dzieci w jego ojczystej wiosce Kornayel w Libanie, które przypominały sobie swoje poprzednie życie.

16 marca 1964 roku prof. Stevenson poleciał do Libanu, aby nawiązać kontakt z bratem tłumacza. Jednakże przeprowadził się on do Bejrutu. W tej sytuacji prof. Stevenson poznał innych członków tej rodziny.

Gdy prof. Stevenson rozmawiał z nimi o przyczynie przyjazdu i swoich badaniach, niektórzy natychmiast napomknęli, że jedno dziecko z ich wsi przypomina sobie swoje poprzednie życie. Chłopiec ten nazywał się Imad Elawar. Jego ojciec Mohammed Elawar był kuzynem mężczyzny, którego profesor Stevenson szukał.

Imad urodził się 21 XII 1958 r. w małej wsi Kornayel w Libanie. Nie mając pełnych dwóch lat zaczął wymieniać ku zdumieniu swoich rodziców cały rząd obcych, zupełnie nieznanymi nazwiskami. Ze szczególnie wielkim zachwytem wymieniał nazwisko „Jamileh“.

W pewnym momencie Imad zaczął opowiadać, że nie należy do wioski, w której obecnie mieszka, ale do wioski Khriby i do innej rodziny i prosił o „powrót do Khriby“. Khriby jest oddalona o ok. 40 kilometrów od Kornayel. Imad opowiadał często o wypadku samochodowym, w którym pewien mężczyzna został przejechany przez ciężarówkę, w wyniku czego stracił obie nogi. Ojciec nie chciał synowi wierzyć i zarzucał mu, że jest kłamczuchem oraz zabronił mu o tym mówić. Ale chłopiec nadal opowiadał tę historię swojej matce i dziadkom.

Pewnego dnia Imad napotkał na ulicy obcego mężczyznę. Podszedł do niego i objął go. Zdumiony mężczyzna zapytał: „Znasz mnie?“ i Imad odpowiedział: „Tak, ty byłeś wcześniej moim sąsiadem“. Ten mężczyzna pochodził z Khriby. Rodzice Imada zaczęli się nad tym zastanawiać i przestali zabraniać synowi o tym mówić.

Pewna kobieta, która odwiedziła swego czasu rodziców Imada, pochodziła z okolicy Khriby. Potwierdziła wtedy, że wymienieni przez Imada ludzie rzeczywiście istnieją w Khriby. Także ów tragiczny wypadek miał miejsce.

W tym czasie prof. Stevenson przybył do Libanu i zajął się badaniem przypadku Imada. Gdy już poznał wszystkie detale, o których dowiedział się od rodziny Imada, zaproponował, aby pojechać wraz z Imadem do Khriby. Celem było stwierdzenie na miejscu czy jego twierdzenia są prawdziwe. W tym czasie Imad miał 6 lat i opowiadał jeszcze bardzo żywo o swoim poprzednim życiu.

Podczas badań zaistniały pewne trudności. Imad znał swoje wcześniejsze

nazwisko Bouhamzy, ale nie mógł sobie przypomnieć swojego imienia. Nie można więc było dokładnie określić, jaką rolę odgrywał w swojej poprzedniej rodzinie. Poza tym rodzice Imada na podstawie opowiadań syna wyrobili sobie własne wyobrażenie o tej wcześniejszej rodzinie, które jednak w wyniku badań prof. Stevensona okazało się jako fałszywe.

Rodzice nie słuchali dokładnie syna i dołożyli do tej historii własne wyobrażenia. Mimo że Imad pokazał kierunek do swojego wcześniejszego domu, to jednak błędne interpretacje rodziców zaprowadziły profesora na fałszywą drogę i nie mógł on spotkać żadnego członka wcześniejszej rodziny Imada.

Dopiero gdy prof. Stevenson poznał historię życia Ibrahima Bouhamzy z Khriby, która pasowała do opowiadania Imada, mógł w swoich poszukiwaniach pójść dalej. W ten sposób w końcu dowiedział się, kim Imad wcześniej był, a mianowicie był to Ibrahim Bouhamzy, młody mężczyzna, który miał piękną dziewczynę o imieniu Jamileh, z którą chciał się ożenić.

Ibrahim Bouhamzy 18. IX 1949 roku zmarł na gruźlicę. Jamileh wyszła za mąż za innego mężczyznę.

Prof. Stevenson odwiedził wraz z Imadem oraz jego ojcem wcześniejszą rodzinę w Khriby. Chciał skonfrontować chłopca z członkami rodziny Ibrahima, ale bez wywierania żadnego wpływu poprzez wskazówki czy sugestie.

Przebieg ponownego rozpoznania miał tak żywiołowy charakter, że profesor stracił nad nim kontrolę. Imad rozpoznał swoją byłą siostrę, ale nie rozpoznał swojej matki, ponieważ bardzo się już postarzała. W czasie tego spotkania prof. Stevenson mógł udowodnić, że z szesnastu wskazań, czternaście było prawdziwych, a dwa pozostałe były nie do końca pewne lub przypadkowe.

Imad wskazał kryjówkę swojej broni, którą znał tylko on i jego dawna matka. Przypomniał sobie także, że posiadał dubeltówkę. Były to informacje zgodne z prawdą. Lata potem domagał się otrzymania z powrotem swojej broni.

Jego siostra z poprzedniego życia imieniem Huda zapytała go, czy wie, co powiedział na krotko przed śmiercią. Imad odpowiedział: „Huda, zawołaj Fuada“. Także to było prawidłowe, co siostra potwierdziła! Także charaktery Imada i Ibrahima były do siebie podobne. Obydwaj byli kłótlivi i lubili polowania. Z powodu swojej służby wojskowej Ibrahim dobrze mówił po francusku. Imad radził sobie w szkole z językiem francuskim nadzwyczaj dobrze jak na swój wiek.

Jedno zdarzenie, które wydarzyło się dopiero w 1970 roku jest szczególnie interesujące. Pewnego dnia Imad szedł ze swoim wujkiem Mahmoud przez Khriby. Na ulicy Imad rozpoznał mężczyznę, który był wcześniej żołnierzem. Obaj rozmawiali ze sobą i mężczyzna potwierdził, że on i Ibrahim wstąpili oboje w tym samym dniu do armii francuskiej i podczas służby wojskowej łączyła ich bliska zażyłość.

Ten wypadek, o którym Imad opowiadał jako dziecko, w którym to pewien mężczyzna stracił obie nogi, wiązał wcześniej z tym kolegą. Ale okazało się, że mężczyzna z wypadku był kuzynem kolegi z wojska o imieniu Said i że ten straszny wypadek bardzo dotknął Ibrahima.

Prof. Stevenson w czasie swojej wizyty w Libanie w 1973 roku ponownie spotkał już teraz czternastoletniego Imada. Jego wspomnienia zatraciły trochę swoją wyrazistość, ale nie zapomniał ich jeszcze całkowicie. Tylko swojej wcześniejszej ukochanej Jamileh nie spotkał do tej pory. Mówił teraz, że chce ożenić się z jej córką, mimo że także jej nie widział jeszcze do tej pory. Gdy rozmowa zeszała na śmierć Lateife, jego matki z poprzedniego życia, Imad posmutniał, a po jego twarzy potoczyły się łzy.

Ian
Stevenson

Źródło: Paola Mascolo; Streszczenie wybranych fragmentów z książki „Dwadzieścia przypadków wskazujących na reinkarnację” prof. Iana Stevenzona. (Fall Imad aus dem Libanon).